

Любен Иванов

Мечтател

Не се ли страхуваш, Спящи (Мечтателю), поне понякога – когато нещо ти хареса – че може някой да влезе в стаята и да прекъсне свещената ти дрямка, а тя, наред с контакта с подсъзнанието ти, е и един вид ЗАМЕСТВАНЕ, та не се ли страхуваш, че нещо може да те прекъсне. И да се събудиш. Тук. Никъде.

Аз се страхувам. Не с тоя страх, който те кара да режеш предвидливите главите на вероятни бъдещи виновници, нито от оня, от който се ражда оловната паяжина на мерзкото очакване на скверности, наречено закон. Не. Не с тоя страх. Аз се страхувам иначе.

Различни са страховете, но моят си е мой, а значи и твой, и – нека да ти го изповядам! Може да ти помогне. Надявам се.

И тъй – ето от какво се страхувам:

Че може да сбъркам, когато съдя, защото все пак понякога ми се налага – невротичен страх, ще речеш, та нали Аз (Ти, де) бдя над всичко. Ами добре, бди си, щом ти харесва, но моята грешка си е моя, какво от това, че съм прах в шепата ти? И аз имам право на своята пращинчеста съвест.

Че може да не се върна, ей тъй – както съм тръгнал за скверно-омизереното си следобедно кафе, а тук – у дома, заедно с моя край ще загинат цветя, бръшлян и треви, и пет-шест котки – бавно (от това се страхувам най-вече), кой както може (и колкото) – растенията – най-бавно, но котетата – ти не се ли страхуваш, че под милите им пухкави муцунки дебнат зъби за убиване, не се ли страхуваш, че гладът може да ги накара в началото да гледат телевизия и диво да закрепшават при някой гол, а после, после – по-силните (като в телевизора) имат даденото им от теб право да хруснат костите на по-различните, което ще отдалечи замалко срещата им с теб. А трите бебета – пухкави сукалчета – че може да понахранят майчицата си – оная същата, която сега им мърка, топли и ги кърми – също като нас. Засега. Но лъвовете изяждат децата си по време на глад – ЦЕЛЕСЪОБРАЗНО е. Та затова се страхувам за тях.

И за теб се страхувам. Най-много. Защото велика е мъдростта ти, безбрежно е търпението ти – неведнъж си го доказвал. Толкова безбрежно, че може и да не съществува. (Ние познаваме нещата според бреговете им, не си ли спомняш?)

Може и да ми простиш за това, че се съмнявам, вместо да вярвам, но ЦЕЛЕСЪОБРАЗНО ли е да се вярва в теб, щом ти учиш само на смирение? И когато се смирим, тогава? Не бих искал да съм като теб – колкото повече присъствам, толкова повече да не си личи. Не ти завиждам.

Ти не се страхуваш. А това е достатъчно, за да те няма.

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/560>]